USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **O. B.,** zast. JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, se sídlem Kořenského 15/1107, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2016, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 212/2016, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Návrhem datovaným 28. 2. 2018, který byl Nejvyššímu správnímu soudu Městským soudem v Praze (dále „městský soud“) postoupen dne 5. 3. 2018, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“).

[2] Navrhovatel poukázal na průtahy v řízení, uvádí, že žaloba napadla soudu již 5. 12. 2016 a dosud, byť uplynula již lhůta 1 roku, o ní nebylo rozhodnuto ani soud nenařídil jednání. Na dotaz, který soudu vznesl ohledně vyřízení žaloby, mu bylo sděleno, že jeho věci předchází značný počet věcí došlých soudu dříve. Dle navrhovatele je tedy zřejmé, že soud nehodlá v dohledné době rozhodnout a není ani schopen určit, kdy bude rozhodnuto. Navrhovatel zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu, délka řízení před soudem bezprostředně zasahuje navrhovatele na jeho právech; navrhovatel má proto naléhavý zájem na tom, aby soud rozhodl o věci, která není nijak skutkově obtížná, v přiměřené lhůtě. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud určil městskému soudu lhůtu k rozhodnutí.

[3] K návrhu se vyjádřila předsedkyně rozhodujícího senátu s tím, že soud po obdržení žaloby učinil veškeré potřebné úkony a shromáždil vyjádření účastníků řízení; věc je připravena k rozhodnutí. Soud se však řídí zákonným pravidlem, podle kterého věci mají být vyřizovány v pořadí, v jakém soudu došly, s výjimkou věcí, pro něž je v § 56 soudního řádu správního stanoven přednostní režim; navrhovatel nepožádal o přednostní projednání věci a ani pro to neuvedl žádné důvody. Návrh je nedůvodný; jeho vyhovění by ve svém důsledku znevýhodňovalo účastníky, jejichž žaloby byly podány dříve než žaloba navrhovatele.

[4] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti tvrzené navrhovatelem, jakož i uváděné předsedkyní ve věci rozhodujícího senátu, přitom zjistil, že mají oporu v soudním spise, který byl předložen.

[5] Návrh není důvodný.

[6] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že sice městský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahu v řízení. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

[8] Jak již zdejší soud několikráte ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

[9] Nicméně ani uvedená kritéria nic nemění na tom, že soud je podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná, resp. navrhovatel ani sám netvrdí žádné závažné důvody, které by svědčily přednostnímu vyřízení věci; samotná skutečnost, že navrhovateli byl odňat zbrojní průkaz, není důvodem pro přednostní vyřízení věci.

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování přiměřenosti lhůty neshledal, že by městský soud byl nedůvodně nečinný. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí navrhovatele zabýval bezprostředně po podání žaloby; zaslal potřebná poučení, vyžádal vyjádření žalovaného, které poskytl navrhovateli, k dispozici má rovněž správní spis.

[11] Jakkoli Nejvyšší správní soud neshledal, že by délka řízení před městským soudem byla nepřiměřená, počíná se blížit hraničním případům z hlediska posuzování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Nejvyšší správní soud již několikráte uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný. Délku řízení nelze tudíž neustále ospravedlňovat bez dalšího odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další).

[12] Odkaz městského soudu na nevyřízené věci příslušného senátu, které podle data nápadu předcházejí dni podání předmětné žaloby, proto nadále neobstojí.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že byť doba, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí je sice hraniční, nelze ji však ještě z hlediska čl.

38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu